

عنوان مقاله:

گونه شناسی معماری آرامگاهی ایران در دوران سلجوقی ، ایلخانی اشاره موردی گنبد علویان همدان

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی پژوهش های نوین در عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

مهدی مطهری تبار - کارشناس ارشد مرمت و احیاء بناها و بافت های تاریخی

خلاصه مقاله:

ریشه پیدایش آرامگاه را با توجه به جغرافیایی تاریخی در برخی از شهرهای سوریه می دانند که از فرهنگ باستانی و مسیحی اشباع شده بود با توجه به این فرهنگ آرامگاه ها دارای جایگاه والایی بودند و هدف اصلی این آرامگاهها جمع کردن عده ای از عبادت کنندگان نبود بلکه گرمای داشتن یاد و خاطره شخص یا رویدادی بود که انتظار می رفت فقط در سالگرد آن واقعه ، مردم در آنجا جمع شوند . در غیر این صورت تنها رفت و آمد زائرین پاسخگوی نیاز بود که این موضوع از ویژگی های تقریباً پیش بینی نا شدنی آرامگاه ها به شمار می رفت . این آیین یاد بود ، سوریه و بیزانس در قرن چهارم میلادی باعث شکوفایی ساخت و ساز گردید ، به گونه ای که چهره کشور دگرگون شد و حتی در زمان اعراب نیز این حرکت متوقف نگردید . بعدها روند آرامگاه سازی به حدی می رسد که آرامگاهبخشی از یک بنا عمومی می گردد با این کار ، آرامگاه به شکلی موثر ، رنگ تقدس می گرفت و این پاکی دقیقاً متعلق به مسجد ، مدرسه ، رباط ، یا دیگر بنا های مذهبی بود که در مجاورت آرامگاه قرارداشت . چنین بنا هایعمومی نخست به تعداد بی شماری در دوران سلجوقی و ایلخانی به ثبت رسیدند با توجه به این نکاتی و وجود آثار ویژگی های بیان شده در گنبد علویان هم رعایت شده است که گذار از کارکرد یک مقبره ساده به یک آرامگاهمقدس که مردم آن را می ستایند در این گنبد به چشم می خورد و گاهاً با خرافات هم همراه بوده است که نه در این گنبد که در آرامگاه های دیگر این گفتار مصداق یافته است.

کلمات کلیدی:

آرامگاه ، گنبد ، سردابه ، تزئینات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/509604>

